

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudkyň JUDr. Marie Trnkové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci

Žalobce : **Penzion Neptun, s. r. o.,**
sídlem Sportovní 1141, 379 01 Třeboň,
zast. JUDr. Pavlem Roubalem, advokátem,
sídlem Mikulášská 455/9, 326 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017, č. j. 19569/17/5300-21441-703172

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobou doručenou dne 16. 7. 2017 Krajskému soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2017 č. j. 19569/17/5300-21441-703172, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce proti platebním výměrům na úrok z prodlení daňových povinností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc červen, září, říjen, listopad a prosinec 2010 a tato prvostupňová rozhodnutí potvrzena.
2. V žalobě se poukazuje na to, že vybrání daně je specifickou právní kategorií, jejíž obsah je formulován konstantní judikaturou, nevztahuje se na jakékoli aktivity směřující k placení daně, ale jen na zcela specifické aktivity související s postavením plátců. Pojem vymáhat se vztahuje k exekuci, nikoli k jiným činnostem, které správce daně vykonává. Ustanovení § 70 zákona o správě daní a poplatků se vztahuje k vybírání daně srážkou, obdobnými způsoby a exekuce. Sleduje-li úrok z prodlení osud daně, znamená to, že úrok může být předepsán jen ve lhůtě stanovené zákonem k vyměření či doměření daně.
3. Stejně závěry se vztahují k úroku z prodlení, který se posuzuje podle daňového řádu. I v tomto případě příslušenství daně sledující osud daně může být doměřeno jen ve lhůtě k doměření daně.
4. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že úrok z prodlení se v souzené věci váže k dani z přidané hodnoty, kdy splatnost daně za jednotlivá zdaňovací období mimo zdaňovací období prosinec 2010 nastalo v roce 2010, tedy před účinností daňového řádu. Podle § 264 odst. 14 tohoto předpisu se úrok z prodlení řídí dosavadními právními předpisy. Podle § 264 odst. 5 zákona běh a lhůta pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních předpisů a neskončila do dne účinnosti daňového řádu, se posuzuje podle daňového řádu. Okamžik počátku běhu této lhůty zůstává zachován. Počátek lhůty se určuje podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, podle kterého se právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se nedoplatek stal splatným. Lhůta vyjma prosince 2010 začala běžet 1. 1. 2011, běh a délka lhůty se řídí daňovým řádem, kdy podle § 160 odst. 1 nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně činící 6 let. Šestiletá prekluzivní lhůta pro červen, září, říjen a listopad 2010 uplynula 31. 12. 2016 a v této lhůtě byl žalobce o předpisech úroku z prodlení vyrozuměn.
5. Daň z přidané hodnoty za prosinec 2010 se stala splatnou 25. 1. 2011, za účinnosti daňového řádu. Sdělení předpisu úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu není omezeno samostatnou lhůtou, je vázáno na běh prekluzivní lhůty podle § 160 odst. 1 zákona. Prekluzivní lhůta uplynula 25. 1. 2017 a v této lhůtě byl žalobce o předpisu úroku z prodlení vyrozuměn.

6. Ustanovení § 70 zákona o správě daní a poplatků na projednávanou věc dopadá, nelze učinit závěr, že tento předpis se týká pouze vybírání daně srážkou. Vybírání daně srážkou představuje pouze nadpis § 69 zákona. K takovému závěru nelze dojít ani na základě žalobcem citované judikatury.
7. Skutečnost, že úrok z prodlení sleduje osud daně, znamená pouze to, že dojde-li ke změně výše daně, změní se též výše úroku z prodlení. Úrok z prodlení se nevyměřuje ani nedoměruje, ale vzniká ex lege, přičemž v okamžiku splnění zákonných podmínek je úrok z prodlení splatný. Úrok z prodlení se předepisuje či sděluje a daňový dlužník je o něm vyrozuměn. Úrok z prodlení nespadá do nalézacího řízení, nýbrž do řízení při placení daní. Lhůta pro vyměření nebo stanovení daně nemá s předepisováním úroku z prodlení nic společného. Předepsání úroku je omezeno pouze lhůtou podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, nebo § 160 odst. 1 daňového řádu.
8. Žalobce v replice setrval na svém názoru, že předpisy aplikované finančními orgány se vztahují na vybírání daně srážkou a vymáhání daně k exekuci. O takové případy v dané věci nejde. To je zapotřebí vztáhnout jak k úroku z prodlení podle zákona o správě daní a poplatků, tak podle daňového řádu. Podle minulé právní úpravy příslušenství daně mělo stejný právní osud jako daň, nová právní úprava pak stanoví, že příslušenství je přímo daní a platí pro ně zákonná úprava týkající se daně samotné. Z toho důvodu může být příslušenství doměřeno jen ve lhůtě k doměření daně.
9. Ze spisů finančních orgánů vyplynuly následující podstatné skutečnosti. Žalobce byl podroben kontrole daně z přidané hodnoty, při které mu dodatečnými platebními výměry byla daň doměřena za zdaňovací období červen, září, říjen, listopad a prosinec 2010. Tyto dodatečné platební výměry vydané dne 24. 3. 2014 byly potvrzeny rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 12. 2015 a odvolání proti těmto dodatečným platebním výměrům byla zamítnuta. Rozhodnutí žalovaného ve věci dodatečného doměření daně z přidané hodnoty nabylo právní moci dne 10. 12. 2015.
10. Následovaly platební výměry na úrok z prodlení z 20. 9. 2016, jimiž byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červen, září, říjen, listopad a prosinec 2010.
11. Žalobce v odvolání proti těmto platebním výměrům poukázal na to, že daní se rozumí každé peněžité plnění, zahrnuje též příslušenství, přičemž tím kromě jiného jsou úroky z prodlení. Stanovit daň pak lze pouze před uplynutím lhůty pro stanovení daně a tyto lhůty uplynuly. Stejně tak uplynuly lhůty pro placení daně, když žádný z úkonů předpokládaný § 160 odst. 3 daňového řádu nebyl učiněn.
12. Odvolání byla projednána napadeným rozhodnutím, která jsou odůvodněna tím, že v případech zdaňovacího období červen, září, říjen, listopad 2010 se uplatňuje § 70 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, v důsledku čehož počala běžet lhůta v platnosti úroku z prodlení 1. 1. 2011, jedná se o šestiletou prekluzivní lhůtu, která skončila 31. 12. 2016. V této lhůtě byl daňový subjekt o předpisech úroku z prodlení vyrozuměn. Předmětnými rozhodnutími se neukládá žádná nová povinnost, pouze se deklaruje povinnost vzniklá ex lege a správce daně o takto vzniklé povinnosti

vyrozumívá daňový subjekt. V případě zdaňovacího období prosinec 2010 je počátek běhu prekluzivní lhůty odlišný, protože okamžik počátku běhu lhůty spadá ke dni 25. 1. 2011 za účinnosti daňového řádu. Vztahuje se na tento úrok z prodlení výlučně právní úprava obsažená v tomto zákoně. Sdělení předpisu úroku z prodlení podle § 252 daňového řádu není omezeno samostatnou lhůtou, je však vázáno na běh šestileté prekluzivní lhůty pro vybrání daně podle § 160 odst. 1 daňového řádu. Není-li splatná daň uhrazena v den splatnosti, dostává se daňový subjekt do prodlení, prekluzivní šestiletá lhůta pro vybrání nedoplatku na úroku z prodlení uplynula 25. 1. 2017. V této lhůtě byl žalobce o předpisu úroku z prodlení vyrozuměn. K odvolacím námitkám se poukazuje na systematické členění zákona, právní úpravu nalézacího řízení, zařazení úroku z prodlení do části daňového řádu o následcích porušení povinností při správě daní. Úrok z prodlení vzniká ex lege a představuje peněžitou sankci za prodlení s úhradou splatné daně. Protože doměřená daň z přidané hodnoty byla uhrazena prodlením, vznikla žalobci povinnost ve smyslu § 63 zákona o správě daní a poplatků a § 252 daňového řádu uhradit úrok z prodlení. Ten byl žalobci předepsán a ve stanovené lhůtě byl žalobce o tomto předpisu úroku z prodlení vyrozuměn.

13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Předmětem řízení byla učiněna rozhodnutí, jímž byl žalobce vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností, konkrétně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červen, září, říjen, listopad a prosinec 2010. Mezi účastníky je na sporu, zda se tak stalo v zákonem stanovené prekluzivní lhůtě. Právní názor žalobce, že platební výměry o vyrozumění o přepisu úroku z prodlení, úhrady daňových povinností na dani z přidané hodnoty byly vydány opožděně, je nesprávný. V projednávané věci byl žalobce podroben kontrole daně z přidané hodnoty a za prve uvedená zdaňovací období byla žalobci daň doměřena. Právě v důsledku doměření daně vznikla žalobci povinnost uhradit úrok z prodlení, a to od data vzniku daňové povinnosti u prvních čtyřech zdaňovacích obdobích v roce 2010, u zdaňovacího období prosinec 2010, v lednu 2011. Pro rozlišení splatnosti úhrady těchto daní má význam, že od 1. 1. 2011 nabyl účinnosti daňový řád. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložil, z jakých důvodů se u prvních čtyřech rozhodnutí postupuje podle zákona o správě daní a poplatků a pro jaký důvod se na úrok z prodlení na dani z přidané hodnoty za prosinec 2011 aplikuje současně platný daňový řád. Úsudek o aplikaci těchto předpisů finančními orgány je správný. Proto rovněž soud žalobní body vztahující se k zániku práva sdělit žalobci výši úroku z prodlení posoudil ve vztahu k jednotlivým zdaňovacím obdobím podle prve uvedených procesních předpisů.
15. Daň z přidané hodnoty za měsíce červen, září, říjen a listopad 2010 se stala splatnou v roce 2010 za účinnosti zákona o správě daní a poplatků. Prodlení daňového dlužníka upravoval § 63 odst. 1 zákona tak, že dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti. Tento předpis je zařazen v části 6 zákona o placení daní stejně jako § 70 o promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky. Daň je zapotřebí nejprve vyměřit, což děje se postupem, který zákon předpokládá ve své části třetí. Daňová povinnost musí daňovému subjektu nejprve vzniknout, přičemž není

rozhodné, zda se tak stalo konkludentním vyměřením či rozhodnutím autoritativním. Teprve poté, co daňová povinnost vznikne, stává se splatnou ve smyslu § 57 odst. 2 daňového řádu. Jestliže daň uhrazena není, stává se daňový subjekt daňovým dlužníkem. Daňovému dlužníku pak v důsledku neuhrazení daňové povinnosti přibývají povinnosti nové, v souzené věci konkrétně povinnost hradit úrok z prodlení, tak jak se předpokládá v § 58 zákona. Úrok z prodlení je příslušenstvím daně a podle tohoto předpisu sleduje osud této daně. Povinnost zaplatit úrok z prodlení vzniká ze zákona, jde o novou povinnost, kterou právě proto, že vzniká ex lege, není zapotřebí stanovovat autoritativním rozhodnutím. Platební výměr, jímž je daňový subjekt o úroku z prodlení a jeho výši vyrozuměn, je tudíž deklaratorním správním aktem. Ten je zapotřebí vydat se zřetelem k ustanovení § 70 odst. 2 zákona v šestileté promlčecí lhůtě v zájmu zajištění zaplacení této nové povinnosti tak, aby ta se ve smyslu § 70 odst. 1 zákona nepromlčela.

16. Při výkladu pojmů vybrat a vymáhat daňový nedoplatek je zapotřebí rozlišit mezi měřením daně a jejím zaplacením. Vybrat a vymoci lze pouze daň vyměřenou, což se v souzené věci stalo. Daň byla vyměřena dodatečnými platebními výměry, na ni navazující nově vzniklá povinnost uhradit úrok z prodlení vznikla ze zákona a žalobci byla sdělena. Takto nově vzniklou daňovou povinnost je zapotřebí vybrat a právě k tomu slouží platební výměr, jímž se úrok z prodlení sděluje a takto novou povinnost daňový subjekt buď uhradí dobrovolně, kdy se vybere, nebo se k tomu určeným procesním postupem vymůže (§ 73 zákona). Bylo-li rozhodnutí o sdělení úroku z prodlení v souzené věci v šestileté lhůtě vydáno, pak promlčení práva sdělit výši tohoto úroku nenastalo.
17. K žalobní argumentaci § 1 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků se uvádí, že okolnost, že vybírání a vymáhání daně představuje správu daně, je zcela nesporné. Odkaz na ustanovení § 69 zákona se zřetelem k promlčení práva podle § 70 však přílehlavý není. Okolnost, že § 69 předchází předpisu o promlčení, nemá pro aplikaci předpisu o promlčení žádný význam. I ustanovení o vybírání daně srážkou je součástí části šesté zákona upravující placení daní. V této části zákona se upravuje daňové příslušenství, způsob jak se daň platí, podmínky pro posečkání daně, povolení splátek, den platby, evidence daní, daňové nedoplatky a penále, přeplatky a úroky, prominutí daňového nedoplatku, odpisy daňového nedoplatku, zálohy zvýšení daně, vybírání daně srážkou, promlčení, zajištění úhrady daně, zástavní právo, exekuce. Z toho je zřejmé, že jedná se o komplexní právní úpravu placení daní, která zahrnuje vybírání daně a vymáhání daňových nedoplateků. V některých případech není daň hrazena přímo daňovým subjektem a namísto daňového subjektu daň platí plátce srážkou. Tak je tomu například u daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti. Zaměstnavatel fyzické osoby platí za zaměstnance daň z jeho příjmů přímo a činí tak srážkou daně. Takto sraženou daň pak v zákonem stanovené lhůtě odvádí za daňový subjekt správci daně. Zaměstnavatel má proto odlišné postavení od daňového subjektu, a proto byla zákonem přijata zvláštní právní úprava pro vybírání daně srážkou. Okolnost, že právní úprava vybírání daně srážkou předchází právní úpravě promlčení, pak neznamená, že promlčení se vztahuje výlučně k vybírání daně srážkou. Při aplikaci předpisů o vybírání daně je zapotřebí vycházet nejen z gramatického výkladu jednotlivých právních pojmů, ale je zapotřebí vzít v úvahu právě systematické

členěné zákona o správě daní a poplatků, které v samostatné části upravuje práve placení daní. Práve z ustanovení § 6 zákona je zřejmé, kdo jsou daňovými subjekty a těmi jsou vedle poplatníka též plátcí daně. Poplatník daně je definován § 6 odst. zákona tak, že je jím ten, jehož příjem majetek nebo úkony jsou přímo podrobeny dani. Takovým poplatníkem je žalobce, jestliže práve též daní z přidané hodnoty je zdaňován žalobcův příjem. Naproti tomu plátcem daně je ten, kdo vlastní majetkovou odpovědností odvádí správci daně daň vybranou od poplatníků, například zaměstnavatel, který za zaměstnance platí daň z příjmů fyzických osob. Je-li tu takové rozlišení daňových subjektů, pak se to muselo promítnout též do ustanovení § 69 do úpravy vybírání daně srážkou.

18. V té souvislosti citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu se vztahuje ke vzniku daňové povinnosti, nikoli k placení daní. Jak již bylo uvedeno, obecná tříletá prekluzivní lhůta se vztahuje na vyměření, případně doměření daně, v souzené věci daně z přidané hodnoty a tato daň byla v této lhůtě doměřena. Na zaplacení této daně se pak vztahují předpisy o placení daní, pod tento pojem se zahrnují též úroky z prodlení a tuto daň je zapotřebí uhradit práve v okamžik její splatnosti a nestane-li se tak, je tu právní úprava o tom, že daň je zapotřebí vybrat v šestileté promlčecí lhůtě. Je-li tu rozdíl mezi vyměření daně a jejím zaplacením, pak v souzené věci nebylo nikterak postupováno v rozporu s konstantní judikaturou, které se žalobce dovolává.
19. Rovněž vymáhání daňových nedoplatků je zařazeno v části zákona o placení daní a není-li tato daň uhrazena, pak se vymáhá k tomu předpokládaným postupem. I pro vymáhání pak platí lhůta o promlčení ve smyslu § 70 zákona. Vymáhání daňových nedoplatků pak upravuje § 73 tohoto předpisu. Zjednodušeně řečeno, promlčecí lhůta se vztahuje jak k vybrání daně, tak k vymáhání daně, vztahuje se ke všem daním, jak k těm, které platí daňový poplatník přímo, tak k těm, které platí plátcé a pokud tyto daně nejsou uhrazeny daňovými subjekty a plátcí dobrovolně, lze tyto daně zákonem předepsaným postupem vymoci.
20. Dovolává-li se žalobce ustanovení § 58 zákona o příslušenství daně zařazeného též k části zákona o placení daní, je zapotřebí znovu zopakovat, že je tu rozdíl mezi vyměřovacím řízením a placením daní. Vzniká-li úrok z prodlení ze zákona, pak ten se nevyměřuje, pouze se vznik této nové daňové povinnosti daňovému subjektu sděluje. Jestliže jsou tu dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty, pak tato daň byla doměřena a stalo se tak práve ve vyměřovacím řízení. Protože takto vyměřená daň nebyla uhrazena k datu splatnosti, vznikla daňovému subjektu nová daňová povinnost, a sice uhradit úrok z prodlení, ten se nevyměřuje, jestliže vzniká ze zákona. O takto vzniklé nové daňové povinnosti se daňový subjekt vyrozumívá, což se také stalo a z rozhodnutí správce daně je to jednoznačně seznatelné. Úkon směřující k vybrání daně byl proto učiněn včas, stalo-li se tak v zákonem předpokládané šestileté lhůtě. Daňová povinnost žalobce proto nezanikla. Zákon odlišuje lhůtu pro doměření daně, která činí 3 roky a lhůtu pro vybrání daně trvající 6 let.
21. Příklad uvedený v žalobě pro argumentaci § 58 zákona svědčí práve pro skutečnost, že žalobce nerozlišuje mezi lhůtou pro vyměření daně a pro zaplacení daně. Není-li daň

v tříleté lhůtě vyměřena, pak nepřichází v úvahu vznik jakéhokoli úroku z prodlení, protože do prodlení se daňový subjekt může dostat výlučně tím, že vyměřená daň není včas uhrazena. Nevyměří-li správce daně ve tříleté lhůtě jakoukoli daň, nemůže vzniknout žádná nová daňová povinnost spočívající v úhradě úroku z prodlení z nevyměřené či nedoměřené daně. Žalobcem předpokládaný závěr uvedený na straně 4 žaloby proto nikdy nemůže nastat.

22. Daň z přidané hodnoty za měsíc prosinec 2010 se stala splatnou v měsíci lednu 2011. V této době byl účinný daňový řád, který úrok z prodlení upravuje ve svém § 252. I podle tohoto předpisu je úrok z prodlení konstituován jako nová daňová povinnost pro daňový subjekt, která vzniká ze zákona. I na tuto nově vzniklou daňovou povinnost se vztahují předpisy o placení daní tak, jak jsou obsaženy v dílu 1 hlavy V daňového řádu. I daňová povinnost žalobce za měsíc prosinec 2010 byla stanovena autoritativním rozhodnutím o doměření daně, a tudíž bylo nezbytné tuto povinnost ve stanoveném termínu uhradit a nestalo-li se tak ze zákona, je tu povinnost nová uhradit úrok z prodlení ve lhůtě pro zaplacení. Tato lhůta je upravena v § 160 odst. 1 zákona a shodně s předchozí právní úpravou činí 6 let. I tato lhůta byla napadeným rozhodnutím respektována, byl-li žalobci úrok a jeho výše sdělen v měsíci září 2016 a lhůta doběhla 25. 1. 2017.
23. Povinností správce daně ve smyslu § 1 odst. 2 daňového řádu je mimo jiné i zabezpečení úhrady daně a právě pro ten účel obsahuje zákon procesní postup upravující placení daní. Úrok z prodlení je příslušenstvím daně, nová daňová povinnost vznikla v souladu s ustanovením § 3 zákona, a to okamžikem splatnosti daně. Protože daň včas uhrazena nebyla, vznikla tu nová povinnost uhradit úrok z prodlení, přičemž stalo se tak na základě zákona. Proto není případné argumentovat lhůtou podle § 148 odst. 1 daňového řádu, která se vztahuje na vyměření či doměření daně, což se děje konstitutivním rozhodnutím. Jak již bylo prve uvedeno, povinnost ve formě úroku z prodlení vzniká ze zákona, úkon správce daně o sdělení tohoto úroku je úkonem deklaratorní povahy, který se děje právě až ve fázi placení daně, nikoli vyměření daně.
24. I pro případ, kdy daň není podle daňového řádu vyměřena či doměřena, nepřichází v úvahu stanovit úrok z prodlení, protože tu nepřichází v úvahu jakékoli vybrání vyměřené či doměřené daně. Daň tu jednoduše nevznikla, a proto nemohl vzniknout ani úrok z prodlení. Z nevyměřené daně pak nelze jakýkoli úrok z prodlení předepsat.
25. Podle ustanovení § 2 odst. 4 daňového řádu se daní rozumí též její příslušenství. Pro vybrání příslušenství pak platí právní úprava uvedená v předchozí pasáži rozsudku, přičemž je opět zapotřebí rozlišit mezi vyměřením daně a placením daně. Významná je okolnost, že daň se vyměřuje se konstitutivním rozhodnutím, kdežto dané příslušenství vzniká ze zákona, a tudíž se pouze deklaruje. Nevyměřuje se postupem předepsaným pro vyměření daně samotné. Právě z toho důvodu se neuplatňuje žalobcem odkazovaná lhůta uvedená v § 148 odst. 1 daňového řádu. Vzniká-li úrok z prodlení ze zákona, není doměřován, pouze sdělován a lhůta pro jeho zaplacení se řídí ustanovením § 160 odst. 1 daňového řádu.

26. Uzavírá se, že žalovaný vyložil lhůtu k zaplacení daňového příslušenství souladně s předpisy uvedenými v předchozí pasáži rozsudku a napadené rozhodnutí se nepříčí judikatuře uvedené v žalobě.
27. Soud proto shrnuje, že napadené rozhodnutí pro důvody uvedené v žalobě není v rozporu s předpisy, kterých se žalobce dovolává.
28. Vzhledem k těmto důvodům krajský soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšnému žalovanému nevznikly v řízení žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé administrativní činnosti.
30. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. nebylo třeba k projednání žaloby nařizovat jednání, protože účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

České Budějovice 20. prosince 2017

JUDr. Věra Balejová v.r.

předsedkyně senátu